

Posudek vedoucího diplomové práce Bc. Milan Sotona

Rwanda a její aktérství v rámci Východoafrického společenství

Téma předkládané diplomové práce považuji za dostatečně nosné a relevantní, jelikož rozšiřuje naše poznání ve stále nedostatečně probádané oblasti intra-afrických mezinárodních vztahů, v tomto případě pak zejména vztahů mezi Rwandou a Ugandou. Navíc tak činí skrze teorii nastolování agendy, která není při analýze afrických mezinárodních vztahů příliš často používaná, stejně jako zvolená metoda práce – obsahová analýza. Není proto divu, že výběr tématu, teoretického i metodologického rámce hodnotím kladně. K samotnému vypracování mám několik výhrad, které se bohužel nepodařilo v práci zohlednit, a to zejména s ohledem na fakt, že autor práci průběžně nekonzultoval a po schváleném úvodu jsem měl možnost seznámit se až s finální verzí práce.

Autor si pro svoji práci stanovuje výzkumnou otázku „*Využívá Rwanda a Uganda nastolování agendy k přesvědčování a ovlivňování postojů a chování svých obyvatel?*“, což nepovažuji za nejlepší formulaci zkoumané problematiky. Lépe by bylo ptát se po konkrétních politicích, jelikož „Rwanda“ či „Uganda“ je označení pro celé státy, které zkrátka nemají vlastní agendu jako takovou. Pokud bychom v tomto duchu rozuměli dané otázce, tj. jak agendu nastolují oba zkoumaní prezidenti, pak si lze jen těžko představit kontrafaktuální situaci – tedy tu, ve které by se prezidenti nesnažili agendu nastolovat. To potvrzuje i autor v závěru práce, kde konstatuje, že oba státy se snaží agendu nastolovat. Mnohem zajímavě tak vypadají vedlejší výzkumné otázky, ve kterých se autor ptá „*jaká témata byla ve rwandských a ugandských denících, (sic!) či projevech prezidentů nejvíce využívána? A „reflektují témata v denících projevy a vyjádření prezidentů?*“ V případě první otázky autor zjišťuje, že se témata nejvíce soustřeďují na bezpečnost, čímž se mnohdy zakrývají další velmi významné problematické body ve vzájemných vztazích. A v případě druhé pak že témata v denících projevy a vyjádření prezidentů skutečně reflektují. S tímto závěrem však bohužel autor dál nepracuje – např. v nějaké úvaze o svobodě médií v daných zemích a její roli v šíření propagandy (tento termín je zvolen zcela záměrně).

Struktura práce je logická a přehledná. Autor nejprve v teoretické části jasně a přehledně popisuje využívané teorie a metody a poté přistupuje k jejich aplikaci na zkoumané téma v rámci části praktické. Teoretická část je dle mého názoru velmi zdařilá a vhodně uvádí do zkoumaného problému. Praktická část na mě oproti tomu působí poněkud nevyrovnaným dojmem. Na jednu

stranu v ní autor dle mého názoru vhodně zachycuje historii vztahů mezi Rwandou a Ugandou a zajímavě analyzuje metafory, které vyplývají ze zkoumaného korpusu. Na stranu druhou však pojmenování jednotlivých metafor nenásleduje žádná následná analýza či shrnutí. Současně je škoda, že kapitola 5.3 *Vztahy Rwandy a Ugandy v současnosti* čítá necelou jednu stranu a měla/mohla by přitom být vrcholem celé práce, protože vnáší dle mého názoru do tématu zcela odlišnou metaforu – *i přes dřívější drobné rozpory jsme jedna rodina*. Tím se však autor bohužel vůbec nezabývá.

Po formální stránce je práce na vcelku dobré úrovni, je čtivá a přehledná. Autor se v ní sice nevystříhal občasných stylistických pochybení (místy slabší propojení vět) a ani těch gramatických (interpunkce, překlepy), ale celkově v tomto ohledu práci hodnotím kladně.

Předkládané práce tak dle mého názoru splňuje všechna kritéria, aby byla **navržena k obhajobě**, což také rozhodně činím. Současně však musím dodat, že v ní vidím velký nevyužitý potenciál, zejména co se interpretace získaných výsledků a metafor týče.

V Českém Meziříčí 12. 8. 2022

Mgr. Jan Prouza, Ph.D.